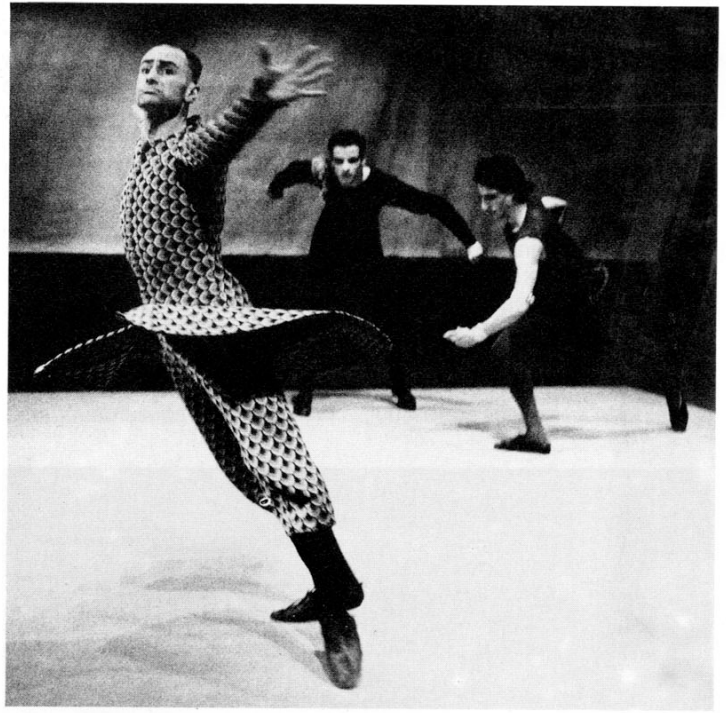

Revista breu

Entre la performance i la dansa

Del 7 al 23 del propassat mes de març es representà, al Teatre Lliure de Barcelona, *Desfigurat*, de Cesc Gelabert i Lydia Azzopardi, amb música de Teo Caralda, Lewin Richter i Carles Santos, i escenografia de Lluís Nicolau, Nico. Subvencionat per la Generalitat de Catalunya, constituí un interessant espectacle, entre la performance i la dansa, la inspiració històrica del qual, l'art medieval català, i més concretament el monestir de Sant Pere de Roda, almenys com a punt inicial, el convertia en una proposta tan insòlita com atractiva. I post-moderna, època aquesta de samfaines i anacronismes, d'historicitats i homenatges, de reinterpretacions i còpies. La moda, la pintura, l'arquitectura, el mateix disseny d'interiors, tot plegat se'ns presenta inundat de classicismes, primiti-

vismes, "dècos", barrocs, manierismes, anys cinquanta, però, això sí, en una barreja explosiva, brutal, descreguda, lliure, on el prehistòric conviu amb l'aristocràtic, la tradició amb l'avantguarda, l'exquisit amb el salvatge, els vells llenguatges amb les noves tecnologies. I aquesta és justament una de les característiques que més bé defineixen el treball de Cesc Gelabert, sempre pluridisciplinari, heterodox, conflictiu, amb les seves col·laboracions amb pintors, músics i vídeo-artistes, la dansa més enllà del ballet, la dansa com a plàstica corporal teatralitzada en un espai concret, real i tangible, com en el cas de *Desfigurat*, o bé metafòric i electrònic, com en les seves anteriors obres: *La nave*, *Akeronte St.* i *Trip-ti-co* (1984) i *La traició de Judes* (1985).

Cesc Gelabert i el seu "Desfigurat".

Disseny

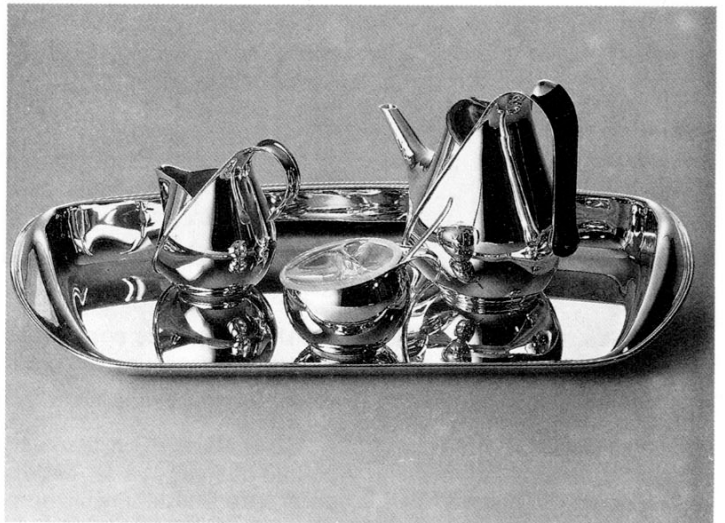
Cafè i arrecades.

Dins del sector del disseny, sempre actiu i interessant a Barcelona, dues són les exposicions que cal destacar-ne: la individual de Chus Burés i la col·lectiva *Tea & Coffe Piazza*.

La *Collecció Madrid*, vint-i-vuit peces en plata dissenyades i realitzades la tardor del 1985, fou la mostra que Chus Burés va presentar a la Galeria Ciento, (Consell de Cent, 347), del 25 de febrer a l'1 de març. Polseres, anells, arrecades, fermalls, cinturons i agulles en què la post-modernitat troba una de les seves millors definicions, entre el joguineig i la referència culta, la sofisticació i el kitsch, la creativitat i l'aiguabarreig. Belles, divertides i rotundes, les joies de Chus Burés, un dels grans noms de l'actual joieria de disseny espanyola, s'allunyen tant d'aquelles escultures impossibles de dur a sobre que va fabricar la primera generació de nous joiers, cap la darrera dels seixanta, com de les joies clàssiques, aristocràtiques, opulentes, en què, de fet, l'únic que es valora són els materials i el treball artesà. Dibuix en l'espai, cosmètica corporal, atrezzo quotidià, les seves obres són objectes bells,

no símbols imponents d'un poder econòmic o fins i tot d'una cultura.

Tea & Coffe Piazza presentava els onze serveis de te i de cafè dissenyats per Michael Graves, Hans Hollein, Charles Jencks, Richard Meier, Òscar Tusquets, Robert Venturi i Kazumasa Yamashita, produïts per l'Oficina Alessi i distribuïts per B.D. Ediciones de Diseño, Mallorca, 291. Altra volta la post-modernitat, però la dels grans noms, la dels grans pressupostos, la de les grans extravagàncies. Serveis de te i de cafè elaborats bàsicament en plata, la realització dels quals, dins del sector comercial de la indústria Alessi, que coordina justament Ettore Sottsass, l'anomenada Oficina Alessi, té tant d'autèntica experimentació de formes i de dissenys, com de programa de prestigi social i de legitiimació històrica. Com el Modernisme i el Déco, als quals en el fons admira i imita, fins i tot molt més del que en principi hom pot imaginar, el post-modernisme s'afanya sovint a recuperar els àmbits de la bellesa, la qualitat material i la burgesia benestant. La ironia culta, l'anacronisme arqueològic i un fi sentit de l'humor, sempre presents en les obres post-modernes -arquitectura, disseny o pintura-, fan d'aquests onze serveis de te i de cafè un petit divertiment apte només per a entesos i diletants,

Tea & Coffe al B.D. Mallorca, 291.

però divertiment al capdavant. Columnes pseudo-jòniques, natures mortes cubistes, provetes de laboratori, terrisses neovictorianses o mausoleus hel·lenístics estaven entre l'objecte absurd i la línia clara, entre l'ideal somiat i l'altivesa arrogant, en una paraula, entre el gran art i la pura broma.

J.D.